

ומפרשינן: שליחות בקדושין נלמדת, ממה שאמר קרא: "ויצאה והיתה" [ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר], הרי מקיש הכתוב הויה [קדושין] לציאה [גירושין], ולמדנו:

מה ביציאה משוי [עושה] שליח, אף בהויה נמי משוי שליח.

מוסיפה הגמרא לבאר:

ואלא הא דתנן שבעל הכרי יכול לשלוח שליח להפריש תרומה מכרו, וכמו ששינוי במסכת תרומות פרק ד משנה ד: (12)

האומר לשלוחו צא תרום מכריי, ולא פירש לו את מידת התרומה שיקח, שהרי קבעו חכמים שיעור לתרומה: (13) עין טובה אחד מארבעים, עין בינונית אחד מחמשים, ועין רעה אחד מששים, הרי זה השליח תרום כפי שהוא מכיר בדעת בעל הבית [בעל הכרי], אם עינו יפה או רעה. (14)

וממה שאמרה תורה "ושלח ושלחה" (10), כלומר: כפל לשון "ושלחה" האמור בפרשה, מלמד: שאף השליח עושה שליח אחר. (11)

מוסיפה הגמרא ומבארת:

אשכחן, אכן למדנו שליחות בגירושין, ושליחות בקדושין מנלן?

וכי תימא, שמא תאמר: אין צריך דרשה מיוחדת לקדושין, ומשום דליף [נלמד דין זה] מגירושין במידת "בנין אב" ["במה מצינו"]: מה בגירושין עושים שניהם שליח, אף בקדושין כן?

כך הרי אי אפשר לומר, כי יש להשיב על לימוד זה:

מה לגירושין שכן ישנן בעל כרחיה של האשה, ומשום חומרא זו מועילה שליחות בגירושין; אבל קדושין שאין נעשים בעל כרחיה של האשה, שמא אין הם נעשים אלא על ידי המקדש עצמו ולא על ידי שלוחו!?

שהשליח הראשון יכול לבטל את השליח השני אחר שמינהו; וראה ב"קהלות יעקב" הנדמ"ח לגיטין סימן כ אות ג שפקפק בראייתו של ה"קצות החושן", ראה שם; וראה עוד שם בשם ה"אור שמח" פרק ב בגירושין, ולשיטתו השליח השני הוא שלוחו של הבעלים; וראה היטב בגיטין כט ב.

12. ראה ברש"ש שביאר למה אין ראייה לדין שליחות ממשניות קומות בתרומות.

13. אבל מן התורה אין לה שיעור, אלא חיטה אחת של תרומה פוטרת את כל הכרי.

14. ואם היה יודע את דעתו של בעל הבית,

ביאור דבריו: אף שבגמרא בעמוד ב מבואר שסברת "ישנן בעל כרחיה" היא סברא הן לענין שליחות הבעל והן לענין שליחות האשה, שהרי בגמרא שם מבואר שמטעם זה אין ללמוד שליחות מגירושין כלל, מכל מקום יש גם סברא לומר שהאישי מגרש על ידי שליח, והאשה לא; וראה עוד ב"פני יהושע" מה שכתב בביאור הטעם שצריך שני פסוקים.

10. כפשוטו נראה דצריך לומר: "ושלחה ושלחה".

11. ב"קצות החושן" סימן קפב ב כתב, שהשליח השני הוא שלוחו של שליח ראשון, והביא ראייה ממה שכתב מהר"ם פאדווה,